

Панијум — Број Осам

Преглед треће линије

Jeff Pippenger

2025-03-17

Селеук III Керавн владао је кратко као цар од 226. до 223. године пре Христа, пре него што је био убијен или умро под тајанственим околностима. Селеук III био је непосредни претходник Антиоха III. Та два брата представљају „синове“ из десетог стиха, и они представљају Регана и Буша 1989. године.

Али ће се синови његови подићи и сабраће мноштво великих сила; и један ће заиста доћи, и преплавиће, и проћи; потом ће се вратити и подигнути, све до његове тврђаве.
Данило 11:10.

Десети стих је трећа линија и представља „време краја“ 1989. године. Он је повезан са четрдесетим стихом једанаесте главе и са Исаијом осам, осми стих. Повезаност ова три стиха показује да једанаести стих представља садашњи украјински рат, при чему су Путин и Зеленски противници представљени у бици код Рафије изложеној у једанаестом стиху. Дванаести стих указује на последице украјинског рата и на Путинову судбину. Стихови тринаести до петнаестог представљају битку код Панијума.

Тема десетог стиха јесте „време краја“, и у складу с начелима повезаним са откривањем запечаћене истине у „време краја“, тај стих, иако је само један стих, представља мноштво пророчких линија. Десети стих означава почетак скривене историје четрдесетог стиха, што означава почетак покрета трећег анђела и запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде.

Овај стих повезује седам времена из Левитске двадесет шест, како су препозната у виђењу које започиње у седмој глави Исаије. Та повезаност означава сједињење божанства са човечанством, што је довршење тајне побожности за време оглашавања седме трубе, која је треће тешко стање ислама.

Стих означава 1989. годину као време краја, и повезаношћу са седам времена из двадесет шесте главе Левитске књиге обухвата темељну истину Вилијама Милера, као и побуну из 1863. године. Стих започиње скривену историју четрдесетог стиха. Стога је он суштински елемент умножавања знања које долази у време краја 1989. године и започиње пророчку илустрацију спољашњих догађаја који сачињавају скривену историју четрдесетог стиха, а кроз своју повезаност са седам времена такође препознаје унутрашње догађаје у историји између 1989. године и закона о недељи.

Број десет је симбол кушње, а повезаност ових стихова са виђењем из Исаије седам ставља нагласак на разумевање истине.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Ресин; а за шездесет и пет година Јефрем ће се разорити тако да више не буде народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава

Самарији син Ремалијин. Ако не верујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

Нећете бити утврђени ако не верујете да „глава“ представља престони град (Самарију и Дамаск) и цара (Резина и Фека, сина Ремалијина). Ако не разумете та три међусобно заменљива симбола, у контексту осме главе Исаије, осмог стиха, (што је исто виђење као и седма глава) онда нећете бити у стању да препознате Путина и Русију као цара јужног у стиховима једанаест до петнаест.

Зато, ево, Господ доводи на њих воде Реке, силне и многе, то јест цара асирског и сву славу његову; и он ће надоћи преко свих својих корита и прелити се преко свих својих обала; и продреће у Јуду; плавиће и преливати се, допреће до грла; и раширена крила његова испуниће ширину земље твоје, о Емануиле. Исаија 8:7, 8.

Тема десетог стиха јесте тростепени процес испитивања који почиње у време краја и води до завршетка времена милости приликом недељног закона.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити и убелити и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и ниједан од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. Данило 12:9, 10.

У „време краја“ књига пророка Данила бива „отпечаћена“ и започиње тростепени процес испитивања, представљен речима: „очишћени, и убелени, и окушани“. „Разумни“ разумеју, а „безбожни“ не разумеју. Њихово неразумевање, као и њихов недостатак уља у причи о десет девојака, проузрокује њихову пропаст.

Народ мој пропада због недостатка знања; пошто си ти одбацио знање, и ја ћу одбацили тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога својега, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Речи „мој народ“ означавају заветни народ, и тај заветни народ треба да буде одбачен и уништен због „недостатка знања“. Недјелни закон у Сједињеним Државама јесте међаш на коме се ствари или заборављају или памте. „Сећај се дана одмора“ јесте садашња истина у том тренутку. Тамо се спомиње блудница Тира. Тамо Бог у Откривењу опомиње на грехе Вавилона.

И чух други глас с неба где говори: Изађите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер су греси њезини допрли до неба, и Бог се опоменуо безакоња њезиних. Узвратите јој као што је и она вама узвратила, и удвостручите јој двоструко по делима њезиним: у чаши коју је напунила напуните јој двоструко. Откривење 18:4–6.

Тамо се деца, односно пророчки последњи нараштај лаодикијског адвентизма, одсецају. Тамо они које Данило назива „безбожнима“ показују да су „заборавили“ Божји закон, а део Божјег закона који су заборавили јесу Божја пророчка правила или закони. Контекст јасно показује да им недостаје „знање“ које се умножава када се књига Данилова отпечати. Данило супротставља „мудре“ „безбожнима“, а Исус „мудре девојке“ „лудим девојкама“.

Амос исту групу означава као „лепе девојке“, као оне које нису у стању да пронађу пророчку поруку представљену истоком, севером и морима.

Ево, долазе дани, говори Господ Бог, кад ћу пустити глад на земљу, не глад хлеба нити жеђ воде, него слушања речи Господњих. И лутаће од мора до мора, и од севера па до истока, трчаће тамо-амо да траже реч Господњу, и неће је наћи. У тај дан лепе девојке и младићи клонуће од жеђи. Они који се куну грехом Самаријиним и говоре: Жив је бог твој, Дане; и: Жив је пут Вирсавејски; и они ће пасти и више неће устати. Амос 8:11–14.

Порука коју не могу пронаћи представљена је местима где је траже док „лутају од мора до мора, и од севера чак до истока“. Амос каже да су те „лепе девојке“ у „глади“ за слушањем „речи Господње“, и да ће „у тај дан трчати тамо-амо да траже реч Господњу, и неће је наћи“. Порука која је била откривена из књиге Данилове у време свршетка, 1989. године, као испуњење четрдесетог стиха, а такође и десетог стиха једанаестог поглавља, сажета је у последња два стиха једанаестог поглавља.

Али ће га узнемирити гласови са истока и са севера; зато ће изаћи с великом јарошћу да погуби и сасвим истреби многе. И поставиће шаторе своје палате између мора на славној светој гори; али ће доћи своме крају, и нико му неће помоћи. Данило 11:44, 45.

Луде, лепе и зле девојке које немају уља, порука истока, севера и мора, који су одбацили знање и Божји завет и Закон, Бог се сећа код недељног закона. У стиховима од десетог до петнаестог представљене су три битке. Те три битке раздвајам у три историје, али оне су и једна линија када се посматрају заједно, јер десети стих отвара „време краја“ и стога започиње тростепени процес провере.

Десети стих се повезује са седам времена из Левитске двадесет шест и, стога, са темељима адвентизма и делом Вилијама Милера. Други корак од три корака јесте визуелни тест који је започео када су се отворили светлост једанаестог стиха и украјински рат. Други тест је визуелан и представља испит у погледу наше способности да препознамо текуће догађаје у светлости Божје пророчке Речи. Трећи тест јесте битка код Панијума из петнаестог стиха, где је Симону Варјони промењено име у Петар, и тиме је означено запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде непосредно пре него што се време благодати затвори на недељном закону из шеснаестог стиха.

Када размотримо појављивање Антиоха Магнуса у свакој од три битке представљене у десетом, једанаестом и петнаестом стиху, такође у историји од деветог до шеснаестог стиха видимо успон и пад лажног пророка библијског пророштва.

Стихови од један до четири поистовећују успон и пад силе аждаје. Стихови девет и десет поистовећују 1798. и 1989. годину, и тиме стихови од девет до шеснаест поистовећују успон и пад лажног пророка. Стихови од четрдесет до четрдесет пет представљају успон и пад звери. Стихови девет и десет такође се подударују са два „времена краја“ из четрдесетог стиха, 1798. и 1989. године.

Sestra Vajt nam jasno stavlja do znanja da pogrešno razumevanje „vremena kraja“ dovodi do zabune u pogledu toga na šta treba primeniti proročanstva.

„Многи чине исто и данас, 1897. године, зато што нису имали искуство у поруци кушања обухваћеној порукама првог, другог и трећег анђела. Има оних који истражују Писма тражећи доказ да су ове поруке још увек у будућности. Они сабирају доказе о истинитости ових порука, али им не дају њихово право место у пророчкој историји. Стога су такви у опасности да доведу народ у заблуду у погледу одређивања места ових порука. Они не виде и не разумеју време свршетка, нити где треба сместити ове поруке. Дан Божји долази тихим кораком, али тобоже мудри и велики људи празнословје о ‘вишем образовању’, за које претпостављају да потиче од коначних људи. Они не познају знаке Христовог доласка, ни свршетка света.” Sermons and Talks, volume 1, 290.

Тема десетог стиха јесте „време краја“, а у једанаестом поглављу је препознато неколико „времена краја“. Ако „не видите и не разумете“ „времена краја“ у једанаестом поглављу, нећете знати када „да сместите поруке“. Она каже: „има оних који истражују Писма“, а као и код свих пророка, њене речи се односе на последње дане; стога су у последњим данима они које она означава класа која не разуме време краја, па су зато и Амосове „лепе девојке“ које падају и више никада не устају.

У једанаестом поглављу, првом стиху, Дарије и Кир стоје заједно да означе време краја 1989. године. Када је Птоlemeј отишао у Вавилон и одвео северног цара у ропство у Египат 246. године пре Христа, тиме заузврат предображавајући 1798. годину, као што је представљено у стиховима од седмог до деветог, то је било „време краја“. Десети стих је „време краја“ 1989. године.

1798. година је крај две хиљаде пет стотина и двадесет година расејања над северним царством Израела, које је отпочело 723. године пре Христа. Хиљаду двеста и шездесет година касније, 538. године, папство је владало хиљаду двеста и шездесет година, до 1798. године. 1798. година је „време краја“, јер је она крај седам времена, а такође и хиљаду двеста и шездесет година, као и хиљаду двеста и деведесет година из дванаесте главе Данила. 1798. година је „време краја“, и стога је и 538. година такође „време краја“. 538. година је крај хиљаду двеста и шездесет година током којих је паганизам газио Божје светилиште и Његову војску, што је претходило папству које је обављало исто дело у истом временском трајању.

538. година представља уздизање папства, и тиме она представља поновно уздизање папства у време закона о недељи. Закон о недељи означава „време краја“. Стога, шеснаести стих, као и први, седми до девети и десети стих, сви означавају „време краја“. Ову истину треба да разумеју они који знају када да сместе поруке. Помпеј је испунио шеснаести стих када је заузео Јерусалим. За њим су дошли Јулије Цезар, Август Цезар и Тиберије Цезар. Христово рођење било је „време краја“, и догодило се у време Августа Цезара.

Тада ће на његово место устати онај који намеће порезе у слави царства; али ће за неколико дана бити уништен, ни у гневу ни у боју. Данило 11:20.

Двадесети стих се придодаје списку „времена краја“ у једанаестом поглављу, као и Тиверије Цезар, који је владао у време Христовог распећа.

И на његово место устаће презрена особа, којој неће дати част царства; него ће доћи мирно и ласкањима задобити царство. И мишицама поплаве биће однесени испред њега и биће сломљени; да, и кнез завета. Данило 11:21, 22.

Крст стоји у средишту пророчке седмице коју је Христос дошао да потврди с многима.

И утврдиће завет с многима за једну седмицу; а усред седмице учиниће да престане жртва и принос, и због ширења гадости опустошиће је, све до свршетка; и оно што је одређено излиће се на пустошника. Данило 9:27.

Usred sedmice imamo početak i završetak: prvih hiljadu dve stotine i šezdeset dana završilo se upravo tamo gde je narednih hiljadu dve stotine i šezdeset dana započelo. Sedmica se usklađuje sa sedam vremena rasejavanja protiv severnog carstva, koje je predstavljalo i paganstvo i papstvo kako gaze po svetinji i vojsci.

Тада чух једнога свеца где говори; и други светац рече ономе извесном свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? Данило 8:13.

538. година је „време краја“ и она је усклађена са крстом, који је такође крај једног пророчког периода. 538. година и крст пружају два сведока да су и почетак и завршетак једног пророчанства пророчки означени као „време краја“.

Стихови двадесет први и двадесет други, стих двадесети, стих шеснаести, стих десети, стихови седми до девети и стих први — сви означавају „време краја“. Стих двадесет трећи поистовећује савез који су Макавејски Јевреји склопили са паганским Римом од 161. до 158. године пре Христа. Историја Хасмонејске династије, од њихове почетне битке па до њеног окончања у разорењу Јерусалима 70. године после Христа, представља отпаднички протестантизам у Сједињеним Државама, почевши од 1844. године, краја једног временског пророчанства, и стога „времена краја“, а завршавајући се недељним законом, како је представљен 70. годином после Христа.

Стих двадесет трећи одређује „време краја“ 167. године пре Христа у бици код Модеина, а такође и 70. године после Христа, при чему обоје представљају праслике 1844. године, односно закона о недељи. Стих двадесет трећи, стихови двадесет први и двадесет други, стих двадесети, стих шеснаести, стих десети, стихови од седмог до деветог и стих први — сви означавају „време краја“.

Двадесет четврти стих утврђује тристотридесетогодишњу превласт паганског Рима, означавајући тако и почетак 31. године пре Христа и завршетак 330. године као „време крајева“. Двадесет седми и двадесет девети стих означавају и почетак и крај тог раздобља, тако да двадесет четврти стих, двадесет седми стих, двадесет девети стих, двадесет трећи стих, двадесет први и двадесет други стих, двадесети стих, шеснаести стих, десети стих,

седми до девети стих и први стих сви означавају „време краја“.

Тридесет и први стих означава 538. годину, када је била постављена гадост пустошна, а тридесет и шести и четрдесети стих означавају 1798. годину као „време свршетка“. Година 538 у тридесет и првом стиху и 1798. година у тридесет и шестом и четрдесетом стиху, двадесет и седми и двадесет и девети стих, двадесет и четврти стих, двадесет и трећи стих, двадесет и први и двадесет и други стих, двадесети стих, шеснаести стих, десети стих, седми до девети стих и први стих — сви означавају „време свршетка“.

„Време свршетка“ означено је тринаест пута пре четрдесет првог стиха, који је закон о недељи, и још једно „време свршетка“, као што је и четрдесет пети стих, када папа долази своје крају и нико му неће помоћи. Петнаест пута „време свршетка“ је смештено у једанаестом поглављу. Тема десетог стиха јесте „време свршетка“. Оно представља истине које су отпечаћене у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Наставићемо у следећем чланку.